

«Ἀδάμ ποῦ εἶ;»

Ο ἄνθρωπος απομακρύνεται από το Θεό

Ο χαρακτήρας της διήγησης είναι έντονα ανθρωπομορφικός

«Απ' όλα τα δέντρα του κήπου μπορείς να τρως. **Από το δέντρο όμως της γνώσης του καλού και του κακού να μη φας.** Γιατί την ίδια μέρα που θα φας απ' αυτό, εξάπντος **θα γίνεις θνητός**»... Απ' όλα τα ζώα του αγρού, που είχε δημιουργήσει ο Κύριος ο Θεός, το φίδι ήταν το πιο έξυπνο. Είπε λοιπόν **το φίδι** στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;». Η γυναίκα του απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μη γίνουμε θνητοί». Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα γίνετε θνητοί. Όμως ο Θεός ξέρει ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό». **Η γυναίκα** είδε τους καρπούς του δέντρου που ήταν ωραίοι, φάνταζαν νόστιμοι και κέντριζαν μέσα της την επιθυμία να τους δοκιμάσει. Πήρε λοιπόν από τους καρπούς και **έφαγε** και έδωσε και στον **άντρα** της που ήταν μαζί της, και **έφαγε κι αυτός**. Τότε άνοιξαν τα μάτια και των δύο και διαπίστωσαν ότι ήταν γυμνοί. Έραψαν, λοιπόν, φύλλα συκιάς και έφτιαξαν ενδύματα για να σκεπάσουν τη γύμνια τους. Το δειλινό άκουσαν το Θεό που περπατούσε στον κήπο και κρύφτηκαν... Τότε ο Θεός φώναξε τον Αδάμ και του είπε: «**Αδάμ, πού είσαι;**» Εκείνος απάντησε: «Σε άκουσα στον κήπο, φοβήθηκα και κρύφτηκα, γιατί είμαι γυμνός». Τότε είπε ο Θεός: «Ποιος σου είπε ότι είσαι γυμνός; Μήπως έφαγες από το δέντρο που σου είχα απαγορεύσει να φας;». Ο Αδάμ αποκρίθηκε: «Η γυναίκα που μου έδωσες, εκείνη μου πρόσφερε έναν καρπό και έφαγα». Ο Κύριος ο Θεός ρώτησε τη γυναίκα: «Γιατί το έκανες αυτό;». Εκείνη απάντησε; «Το φίδι με εξαπάτησε και έφαγα»... Έτσι **ο Κύριος ο Θεός έδιωξε τον άνθρωπο από τον κήπο της Εδέμ**, για να καλλιεργεί τη γη απ' την οποία είχε προέλθει. (Γέν. 2, 8-16 και 3, 1-13)

Ο άνθρωπος δημιουργείται ελεύθερος

Το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού ήταν ένα συνηθισμένο δέντρο και αυτό το ίδιο δεν περιείχε τίποτε κακό. Εξυπηρετούσε την εξέλιξη του Αδάμ προς την τελειότητα και τη μονιμοποίηση στην κατάσταση της αναμαρτησίας. Ο Θεός το τοποθέτησε στον κήπο της Εδέμ για να δώσει στον Αδάμ και στην Εύα μια επιλογή – να Τον υπακούσουν ή να παρακούσουν. Αν ο Θεός δεν είχε δώσει στον Αδάμ και στην Εύα επιλογή, θα ήταν απλά ρομπότ, που θα έκαναν ό,τι ήταν προγραμματισμένοι να κάνουν. Ο Θεός δημιούργησε τον Αδάμ και την Εύα να είναι «ελεύθερα» όντα, ικανά να κάνουν επιλογές, ικανά να διαλέγουν ανάμεσα στο καλό και το κακό. Προκειμένου ο Αδάμ και η Εύα να είναι πράγματι «ελεύθεροι» - θα έπρεπε να έχουν επιλογή.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΕΝΤΡΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μέσα στον Παράδεισο υπήρχαν πολλά δένδρα, αλλά δύο από αυτά διέφεραν από τα άλλα. Το πρώτο ξύλο ήταν **το ξύλο της γνώσεως** για το οποίο ο Αδάμ έλαβε εντολή να μη φάγη από αυτό. Το άλλο ξύλο ήταν **το ξύλο της ζωής**. Και όπως αναφέρει η Παλαιά Διαθήκη, μετά την ανυπακοή του ανθρώπου και την βρώση του ξύλου της γνώσεως του καλού και του κακού, ο Θεός τον εξέβαλε από τον Παράδεισο "καί ἔταξε τὰ Χερουβίμ καί τήν φλογίνην ρομφαίαν τήν στρεφομένην φυλάσσειν τήν ὁδόν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς" (Γεν. γ', 24). Ο λόγος για τον οποίο εξέβαλε ο Θεός τον άνθρωπο από τον Παράδεισο μετά την παρακοή ήταν ότι δεν έπρεπε μετά την πτώση του να φάγει από το ξύλο της ζωής. "Καί νῦν μήποτε ἐκτείνῃ τήν χεῖρα αὐτοῦ καί λάβῃ ἀπό τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί φάγῃ καί ζήσεται εἰς τόν αἰῶνα" (Γεν. γ', 22).

Από το ένα έφαγε και απέθανε και **από το άλλο εμποδίστηκε να φάγη για να μη παραμείνη αιωνίως στην πτώση και το κακό**. Οπότε, εδώ βλέπουμε την φιλανθρωπία του Θεού. Εκδιώκει τον άνθρωπο από τον Παράδεισο, ώστε να μη παραμείνει αιώνιος στην θνητότητά του, αλλά **να μετανοήσει**, και κυρίως στον κατάλληλο καιρό με την ενανθρώπιση του **Υιού** του Θεού **να γευθεί του ξύλου της ζωής** και να υπερβεί τον θάνατο και **να εισέλθει πάλι μέσα στον Παράδεισο**. Έτσι, λοιπόν, η έξωση του ανθρώπου από τον Παράδεισο δεν ήταν τιμωρία του Θεού, αλλά έργο της αγάπης και φιλανθρωπίας Του.

Η εντολή του Θεού

Με την εντολή αυτή ο Θεός δε θέλει να περιορίσει την ελευθερία του ανθρώπου ούτε να του περιορίσει τη γνώση, αλλά ακριβώς αντίθετα

Θέλει να του δείξει από τη μια ότι σέβεται την ελευθερία του (τον αφήνει να διαλέξει), και από την άλλη ότι τον αγαπά (προειδοποιώντας τον προφυλάσσει).

Οι περιορισμοί είναι μια απαραίτητη φάση προκειμένου να γίνει στη συνέχεια η ζωή μας πιο πραγματικά ελεύθερη.

A vibrant sky with a large sun, colorful clouds, and two birds in flight. The sun is a bright yellow circle in the upper center, surrounded by soft, white and yellow clouds. The sky transitions from a deep blue at the bottom to a lighter blue at the top. Two birds are silhouetted against the sky, flying towards the right. The overall mood is bright and hopeful.

Freedom.
Ελευθερία.

Ὁ ἔξωθεν πειραστής

Ο διάβολος ήταν ένα αγγελικό πλάσμα, που ξέπεσε από την αγγελική του μορφή κάνοντας κακή χρήση της ελευθερίας που του έδωσε ο Θεός.

Από άγγελος του φωτός έγινε **διάβολος**
(=πλάσμα που διαβάλλει το καλό).

Είναι αυτός που «διαβάλλει», δηλ. παρεμβαίνει πριν από κάθε επιλογή του ανθρώπου και τον παρενοχλεί, δημιουργώντας ένα πλέγμα λογισμών ώστε να μπερδευτεί και να πράξει ό,τι πιο αρνητικό και ανώφελο για τον ίδιο τον άνθρωπο.

Παρά το ρόλο του φιδιού (=πειρασμός) κυρίαρχος είναι ρόλος της **ελεύθερης απόφασης** του ανθρώπου.

Πουθενά ο άνθρωπος δεν παρουσιάζεται «αναγκασμένος» να αμαρτήσει. Εύκολα **μπορούσε να αποκρούσει** τον πειρασμό.

Ο άνθρωπος με τη συνεργασία του πονηρού φαντάζεται ότι ο Θεός τον έχει εξαπατήσει. Έτσι **αρνείται τη συνέχιση της επικοινωνίας με το Θεό** και προσπαθεί να πάρει τη θέση Του (εγωισμός – ισοθεΐα).

Η αποδοχή της διαβολής, έκλεισε τις καρδιές των ανθρώπων στη Χάρη του Θεού, τους έκανε να γυμνωθούν από τη **Θεία Ενέργεια**, που τους σκέπαζε σαν ρούχο άφθαρτο και ασύγκριτο. Δεν τους στέρησε ο Θεός τη Χάρη Του, δεν τους έκοψε την παροχή της Ενέργειάς Του. Η Χάρη ποτέ δεν έπαψε να δίδεται επάνω σε δικαίους και σε αδίκους το ίδιο άφθονη. Οι Πατέρες περιγράφουν αυτή την κατάσταση λέγοντας ότι η χάρη έφυγε από τις καρδιές των ανθρώπων, που τις κατοίκησε ο διάβολος, αλλά ποτέ δεν έπαψε να περιβάλλει αυτές τις καρδιές «απ' έξω».

Το ρούχο αυτό, **την Χάρη του Θεού** που τους έλειψε, το αντικατέστησαν με **«φύλλα συκής»**, που τα «έρασαν». Το αντικατέστησαν, δηλαδή, με τα έργα των χεριών τους, τις δικές τους ανθρώπινες προσπάθειες, που εξελίχθηκαν σε αναζήτηση της «θεώσεως» μέχρι τον πύργο της Βαβέλ. Τα θαυμαστά κατορθώματα του ανθρώπου συρράπτουν τα φυσικά δεδομένα για να ανυψώσουν τον άνθρωπο.

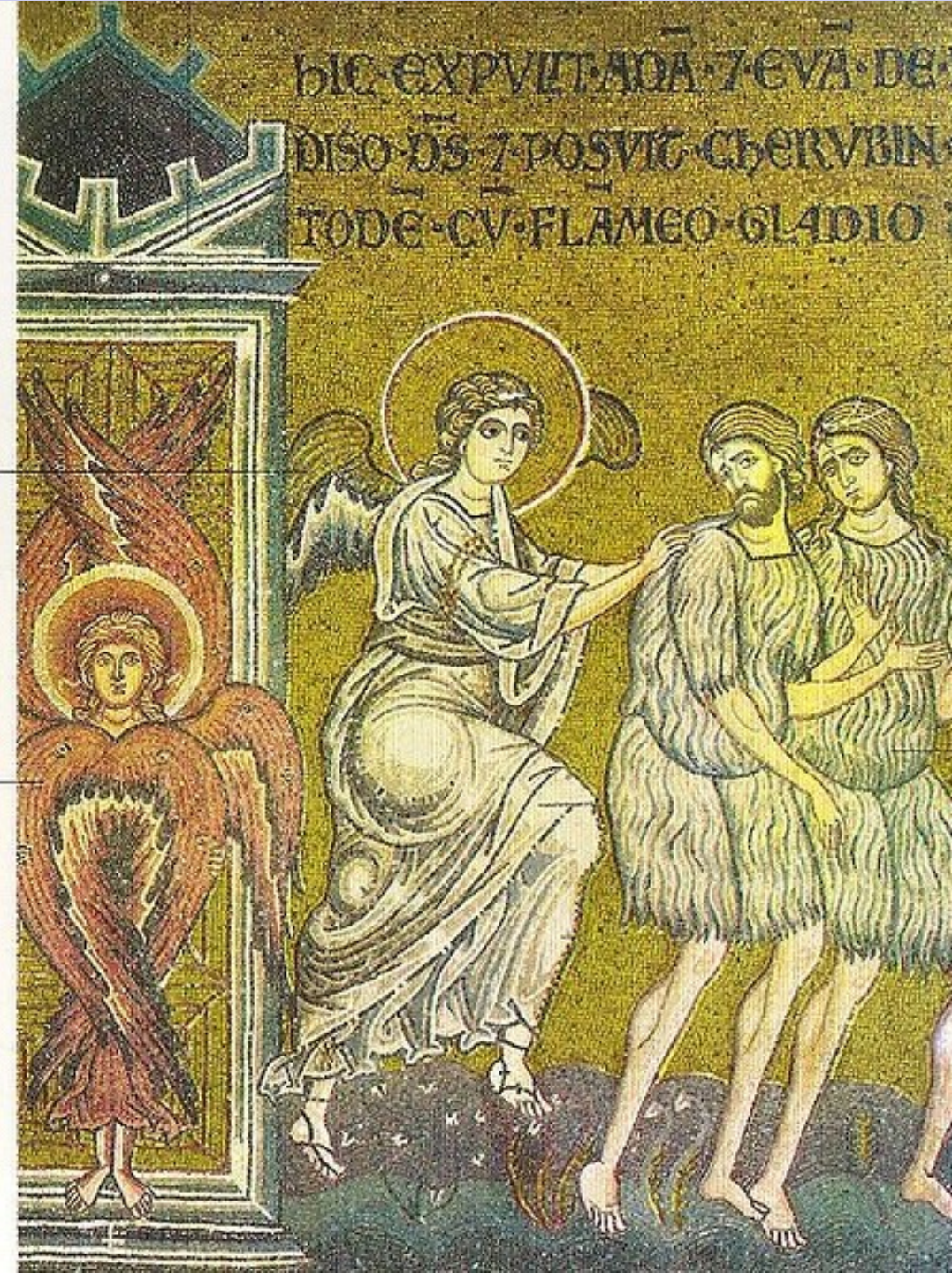

Η πτώση των πρωτοπλάστων

Οι πρωτόπλαστοι **έπεσαν** από το επίπεδο επικοινωνίας με το Θεό, **σ' ένα άλλο χαμηλό επίπεδο**, αυτό της επικοινωνίας με το διάβολο. Αρνήθηκαν την αγάπη του Θεού και τη δημιουργία μιας σχέσης αγάπης μαζί Του.

Τα λάθη του καθένα μας επηρεάζουν τις σχέσεις όλων μας. Ο καθένας μας ως οντότητα έχει **ατομική ευθύνη**, αλλά ως μέρος ενός κοινωνικού συνόλου έχει και **συλλογική ευθύνη**.

Ο άνθρωπος εμμένει στην απόφασή του

Από εγωιστική διάθεση για την ορθότητα της επιλογής τους, προσπαθούν να δικαιολογηθούν ρίχνοντας ο ένας την ευθύνη στον άλλο, ακόμη και στο θεό, αντί να ομολογήσουν την **αστοχία τους (=αμαρτία)** και να ζητήσουν συγγνώμη.

«Γι' αυτό Κύριος ο Θεός εξέβαλε αυτόν από τον κήπο της Εδέμ ...» Γέν. 3, 23-24.

Ψηφιδωτό από το Μονρεάλε της Σικελίας, 13ος αι.

Οι δερμάτινοι χιτώνες μωσαϊκό

12ος αι.

Capella Pallatina, Σικελία

Πριν ντυθεί ο άνθρωπος τους δερμάτινους χιτώνες, φορούσε “**θεοϋφαντη**” στολή, το ψυχοσωματικό ένδυμά του ήταν υφασμένο με τη **Χάρη**, με το φως και τη δόξα του **Θεού**.... Στο ένδυμα εκείνο έλαμπε “η προς το Θεϊόν ομοίωσις”, που τη συνιστούσαν, όχι ένα “σχήμα” ή ένα “χρώμα”, αλλά η “απάθεια”, η “μακαριότητα” και η “αφθαρσία”, τα χαρακτηριστικά με τα οποία το “θεϊόν θεωρείται κάλλος”.... Αλλά “την ένθεον εκείνην διέλυσε του χορού συνωδϊαν” η αμαρτία, που άπλωσε κάτω από τα πόδια των πρώτων ανθρώπων, “των ταις αγγελικαίς δυνάμεσι συγχορευόντων”, την γλίστρα της απάτης, κι ο **άνθρωπος έπεσε**, αναμίχθηκε με τη λάσπη, αυτομόλησε προς τον όφη, ντύθηκε τα νεκρά δέρματα κι **έγινε “πτώμα”**.

Γρηγόριος Νύσσης

Οι συνέπειες της αμαρτίας

Ο Θεός είπε στο φίδι:

ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ στήθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ καὶ γῆν φαγῆ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.

Στην Εὐά εἶπε:

πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμὸν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει.

Στον Ἀδάμ εἶπε:

ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἔνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φαγῆ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῆ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ. ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ·

καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ **Ζωή**, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων. (Γεν Γ' 14-20).

Κλονίζεται και η σχέση του με το περιβάλλον. Ο άνθρωπος παύει να είναι προστάτης της φύσης, αφού πλέον την εκμεταλλεύεται και την καταστρέφει. **Η εργασία** δεν είναι πλέον χαρά και ευχαρίστηση, αλλά γίνεται μόχθος και άγχος, δηλαδή **δουλεία**.

«έν ιδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση· » Γέν. 3, 19.

Ψηφιδωτό από το Μονρεάλε της Σικελίας, 13ος αι.

Είναι λάθος η αντίληψη ότι ο Θεός τιμωρεί τους ανθρώπους όταν παραβαίνουν το θέλημά Του. Στην ουσία **οι άνθρωποι αυτοτιμωρούνται**, αφού δεν θέλουν να έχουν σχέση – κοινωνία με το Θεό, και ο Θεός αφήνει να εξελιχθεί αυτό που επέλεξαν.

Ἡ ΕΞΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Θάνατος είναι

η απομάκρυνση
από το Θεό

«Για ποιο λόγο ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, έχει υποστεί τόσες χιλιατηρίδες τις συνέπειες της αμαρτίας των πρωτοπλάστων, χωρίς να ευθύνονται οι υπόλοιποι άνθρωποι για αυτήν, από τη στιγμή που κάθε άνθρωπος αποτελεί μία διαφορετική και μοναδική προσωπικότητα;».

Οι Άγιοι της Εκκλησίας μας διδάσκουν ότι **ο κάθε άνθρωπος, αν και μοναδική προσωπικότητα αποτελεί τη συνέχεια των προγόνων του**, πράγμα που σημαίνει ότι **ένα κομμάτι μας ήταν στη θέση των πρωτοπλάστων, τη στιγμή που διέπρατταν το προπατορικό αμάρτημα** (αφού όλοι προερχόμαστε από αυτούς και επομένως όλοι αποτελούμε τη συνέχεια αυτών), με αποτέλεσμα να υποστούμε και εμείς τις συνέπειες λόγω της συμμετοχής και συνενοχής μας στην Παρακοή αυτή. Για τον λόγο αυτόν άλλωστε, **όλοι οι άνθρωποι γεννιόμαστε φέροντας το προπατορικό αμάρτημα**.

“Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει: ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναίκος καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν”. Γεν. 3,15

Και εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός στο φίδι: “Θα βάλω ἐχθρα ἀνάμεσα σε σένα και τη γυναίκα και ἀνάμεσα στους απογόνους σου και στους απογόνους της· αὐτός (ὁ ἀπόγονος της γυναίκας) θα σου συντρίψει τὸ κεφάλι και συ θα συντρίψεις τὴ φτέρνα του”.

**Ὁ Θεός
δίνει
στον
ἄνθρωπο
ελπίδα**

Το Πρωτευαγγέλιο

Πρωτευαγγέλιο εἶναι ἡ χαρμόσυνη εἴδηση που ἀπερῦθη ὁ Θεός στον ἄνθρωπο, τὴ στιγμή ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐγκατέλειπε τὸν παράδεισο. Σύμφωνα μ’ αὐτή, κάποια μέρα, ὁ ἀπόγονος μίας γυναίκας θα καταργούσε τὴ δύναμη τοῦ διαβόλου και θα ἐλευθέρωνε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ θάνατο, ἐνῶ ὁ ἴδιος θα πάθαινε ἀπ’ αὐτὸν μίαν ἀσήμαντη πληγή. Εἶναι μίαν πρώτη σαφῆς προειδοποίηση ὅτι θα ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Θεοτόκο (=νέα Εὐα) ὁ Χριστός (=νέος Ἀδάμ), ὁ ὁποῖος θα καταργούσε τὴ δύναμη τοῦ διαβόλου με τὴν **Ἀνάστασή Του**, ἐνῶ τὸ κακό θα προκαλούσε τὴ σταύρωσή του.

«Αυτός θα σου συντρίψει το κεφάλι, και συ θα τον πληγώσεις στη φτέρνα» Γέν. 3,15

ΤΟ ΜΕΤΑΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Η συνέχιση της ρήξης στη σχέση με το Θεό

Η αρχική ειρήνη χάθηκε:

- Η καταστροφή της σχέσης ανάμεσα στο ζευγάρι των πρωτοπλάστων
- Μια αδελφοκτονία
- Μια φυσική καταστροφή
- Η διάσπαση της ανθρωπότητας.

Η αγάπη, η χαρά και η αδελφοσύνη χάνονταν σιγά σιγά από τη ζωή των ανθρώπων. Τώρα, η διαίρεση, ο ανταγωνισμός, η σύγκρουση και το μίσος κυριαρχούν στις ανθρώπινες σχέσεις. Το κακό όμως δεν τελειώνει εδώ. Απλώνεται και σ' ολόκληρη τη φύση, που κι αυτή δοκιμάζεται και συστενάζει μαζί με τον άνθρωπο.

Κάιν και Άβελ

Η αδελφική αγάπη γίνεται μίσος και φθόνος

«Ύστερα από καιρό, ο Κάιν πρόσφερε **θυσία στον Κύριο** από τους καρπούς της γης. Ο Άβελ πρόσφερε κι αυτός από τα πρωτότοκα πρόβατα του κοπαδιού του και μάλιστα από τα πλέον ευτραφή και παχιά. Ο δε **Θεός είδε με ευμένεια τον Άβελ** και τα δώρα του. **Στον Κάιν** όμως και τη θυσία του **δεν έδωσε καμιά προσοχή**. Τότε **εξοργίστηκε ο Κάιν** και σκυθρώπασε. Κι ο Κυριος του είπε: Γιατί οργίστηκες και σκυθρώπιασες; Αν πράξεις το σωστό θα ξαναβρείς το κέφι σου. Αν όχι, η αμαρτία παραμονεύει σαν θηρίο στην πόρτα. Εσένα επιθυμεί, εσύ όμως πρέπει να κυριαρχήσεις πάνω της. Τότε ο Κάιν είπε στον Άβελ: πάμε στα χωράφια. Κι εκεί **όρμισε ο Κάιν εναντίον του και τον σκότωσε**» (Γέν. 4, 3-8).

Η αδελφοκτονία σημαίνει ότι, παρά την **κοινή μας καταγωγή**, αδυνατούμε να δούμε τους **συνανθρώπους μας** ως αδελφούς, αλλά τους **βιώνουμε ως απειλή**. Έτσι εξαιτίας του **εγωισμού** αρχίζει η **αποξένωση, ο ανταγωνισμός, η αδικία, οι διαμάχες και οι πόλεμοι**.

«Ο Κάιν έφερε προϊόντα της γης... ενώ ο Άβελ έφερε πρωτότοκα από το ποίμνιό του...» Γέν. 4, 3-5.

« Όταν δε ήταν στην ύπαιθρο, ο Κάιν επιτέθηκε κατά του αδελφού του Άβελ και τον φόνευσε» Γέν. 4,8.
Ψηφιδωτό από το Μονρεάλε της Σικελίας, 13ος αι.

«Εάν όμως με διώξεις απ’ αυτή την περιοχή, που βρίσκομαι σήμερα, και αποστρέψεις το πρόσωπό σου από μένα και θα είμαι σαν κρυμμένος από τη θεία παρουσία σου, θα περιφέρομαι στενάζοντας και τρέμοντας στη γη, και τότε ο πρώτος τυχών, που θα με συναντήσει, θα με φονεύσει... Έθεσε δε ο Θεός κάποιο σημάδι στον Κάιν, ώστε κανείς από όσους θα τον συναντούσαν, να μη τον φονεύσει” . Γέν. 4,14-15.

Ψηφιδωτό από το Μονρεάλε της Σικελίας, 13ος αι.

Ο κατακλυσμός

Η Αγία Γραφή σιωπά για τους απογόνους των άλλων υιών και θυγατέρων του Αδάμ (Γέν. 5, 4). Κάνει λόγο μόνο περί των προγόνων του περιουσίου λαού του Θεού, των Κανανιτών και Σηθιτών (ξεχωριστά). Επομένως εναντίον τούτων και όχι κατά παντός του ανθρωπίνου γένους στρέφεται ο Κατακλυσμός (τοπικός-όχι γενικός).

Ο Κάιν - και κατ' επέκταση οι απόγονοί του - ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΕ και δημιούργησε μια δική του γενιά που ζούσε μακριά και χωριστά από τον πατέρα του Αδάμ, κι έτσι **αποκόπηκε από τη γενεαλογία** (ευσεβείς απογόνους του Αδάμ-Σηθ), που θα έφερνε στον κόσμο το Μεσσία.

Ο Κύριος είπε στο Νώε: «**Η ώρα των ανθρώπων έφτασε, γιατί η γη γέμισε αδικία εξαιτίας τους. Αποφάσισα να καταστρέψω και αυτούς και τη γη. Κατασκεύασε, λοιπόν, μια κιβωτό...**». Τότε ο θεός είπε στο Νώε: «Μπες συ και όλη η οικογένειά σου στην κιβωτό...». Ο **κατακλυσμός** κράτησε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες... Και είπε ο Κύριος ο Θεός στο Νώε: «Βγες από την κιβωτό...». Ο Νώε έκτισε θυσιαστήριο... και πρόσφερε ολοκαυτώματα... και τότε είπε ο Κύριος ο θεός: «**Δε θα καταραστώ ξανά τη γη για τις πράξεις των ανθρώπων, αν και το μυαλό τους είναι συνεχώς στραμμένο στο κακό από τα νιάτα τους**». Ο **Θεός ευλόγησε το Νώε και τα παιδιά του**, λέγοντας: «**Να αυξάνεσθε και να πληθύνεσθε και να γεμίσετε τη γη και να κυριαρχήσετε σ' αυτήν...** Γέν. **6,13-14 7,1.17 8,15. 20-21 9,1-3.**

ΝΟΕ ΣΥΜΜΗΝΑΝΤΑ ΤΥ-
ΑΙΝΑ ΕΑΙΣ ΟΡΘΟΙΝΕΙ

ΝΟΕ

Ο Νώε κατασκευάζει την κιβωτό, Γέν. 6,22.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο Νώε οδηγεί τα ζεύγη των ζώων στην Κιβωτό

Ὁ κατακλυσμός.

Τὸ περιστέρι τῆς εἰρήνης.

NOE MISIT COLUBA
7 REDIT CYRAMO
OLIVE

Ο Νώε υποδέχεται το περιστέρι

Τὸ τέλος τοῦ κατακλισηιοῦ

Να, εγώ συνάπτω Διαθήκη μαζί σας και με τους απογόνους σας... και το ουράνιο τόξο θα είναι το σημάδι της Διαθήκης ανάμεσα σε μένα και τη γη» Γέν. 9, 9-16.

'Η θυσία τοῦ Νῶε.

Η ΚΙΒΩΤΟΣ

Σύμβολο ελπίδας & σωτηρίας

Η κιβωτός που φιλοξένησε το Νώε, την οικογένειά του και τα ζεύγη των ζώων ήταν το σημείο (σύμβολο) της απόφασης του Θεού να μην εξαφανιστεί ο κόσμος, αλλά να σωθεί ένα **υπόλειμμα**, με το οποίο θα άρχιζε μια νέα περίοδος της ιερής ιστορίας.

Ο πύργος της Βαβέλ

«Αρχικά οι κάτοικοι της γης μιλούσαν όλοι μια γλώσσα και χρησιμοποιούσαν τις ίδιες λέξεις. Καθώς μετακινούνταν από την ανατολή, βρήκαν μια πεδιάδα στη χώρα Σενάάρ και εγκαταστάθηκαν εκεί. Τότε είπαν: **Ελάτε να χτίσουμε μια πόλη κι έναν πύργο, που η κορφή του να φτάνει στους ουρανούς. Έτσι θα γίνουμε ονομαστοί...** Κατέβηκε, λοιπόν, ο Κύριος να δει την πόλη και τον πύργο και είπε: ... τούτο δω είναι η αρχή των πράξεών τους. Από δω και πέρα θα κάνουν ό,τι θέλουν. **Εμπρός ας κατεβούμε κι ας επιφέρουμε εκεί σύγχυση στη γλώσσα τους, ώστε να μην καταλαβαίνει ο ένας τη γλώσσα του άλλου...** Γι' αυτό ονόμασαν την πόλη εκείνη **Βαβέλ**, γιατί ο Κύριος προκάλεσε **σύγχυση** (=ασυνεννοησία) στη γλώσσα των ανθρώπων και από κει τους σκόρπισε σε όλη τη γη». (Γέν. 11, 1-9).

Η **υπερβολή** και η **αλαζονεία** καταστρέφει την επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων, ακόμη κι αυτών που ανήκουν στην ίδια κοινωνική ομάδα.

Η γλώσσα και η διάλεκτος κάθε λαού, δεν αποτελεί εμπόδιο για την ενότητα των ανθρώπων, αν όλοι οι άνθρωποι μιλούν τη μια και πανανθρώπινη γλώσσα, τη **γλώσσα της αγάπης**.

«Ελάτε να οικοδομήσομε όλοι μαζί για τον εαυτό μας και τη φήμη μας πόλη και ένα πύργο, του οποίου η κορυφή θα φθάνει έως τον ουρανό». Γέν. 11,4

**Τα έθνη
διασκορπίζονται
μετά το γεγονός
του πύργου της
Βαβέλ, το καθένα
έχοντας τη δική
του γλώσσα και
συνοδευόμενο
από έναν άγγελο.**